Nr. 45. 1931.

GAZETA URZĘDOWA
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 7. listopada 1931

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Ustawa

z dnia 30. września 1931 r.

o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze Województwa Śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17. marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321).

Art. 1.

Stosownie do art. 8a. ustawy konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) w brzmieniu ustawy z dnia 8. marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146) Sejm Śląski wyraża zgodę na wejście w życie na obszarze Województwa Śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17. marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321).

Art. 2.

Rozporządzenie, o którem mowa w art. 1, wejdzie w życie na obszarze Województwa Śląskiego z dniem ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej o wyrażeniu niniejszej zgody.

Marszałek:
(—) Wolny.

Rozporządzenie
Śląskiej Rady Wojewódzkiej

z dnia 29. września 1931 r.

w sprawie zmiany wysokości opłat od pojazdów mechanicznych.

Na podstawie ust. (4) art. 4 i art. 19 ustawy z dnia 30. marca 1931 r. o Wojewódzkiem Funduszu Drogowym (Dz. U. Śl. Nr. 6. poz. 14) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wysokość opłat od pojazdów mechanicznych, ustanowionych art. 4 ustawy z dnia 30. marca 1931 r. o Wojewódzkim Funduszu Drogowym (Dz. U. Śl. Nr. 6, poz. 14), ustala się na rok budżetowy 1931/32 w stosunku rocznym, jak następuje:

1. od samochodu osobowego, służącego do własnego użytku:
   a) po 40 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1500 kg.
   b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1500 kg. — 600 zł. od 1500 kg. i po 75 zł. od każdych następnych 100 kg.;
2. od samochodu osobowego, użytkowanego przez przedsiębiorstwa przewozowe w celach zarobkowych (autobusów, dorożek samochodowych) po 40 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu;
3. od samochodu ciężarowego lub traktora, służącego do własnego użytku — po 32 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej;

4. od samochodu ciężarowego lub traktora użytkowanego w celach zarobkowych — po 48 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej;

5. od przyczepek do pojazdów mechanicznych tak dla przewozu osób jak i ciężarów — po 30 złotych od każdych 100 kg. wagi własnej przyczepki;

6. od motocykla bez przyczepki — po 50 złotych od sztuki;

7. od motocykla z przyczepką oraz trzykołowych pojazdów mechanicznych (cyklonetek) — po 75 zł. od sztuki.

Przy obliczeniu wagi pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się ilości ułamkowych do 50 kg. włącznie a ilości większe niż 50 kg. liczy się za 100 kg,

Dla pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach o pełnych obręczach gumowych podwyższa się określone w ustępie pierwszym stawki o 25 proc., zaś na kołach o obręczach żelaznych o 100 proc.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1. kwietnia 1931 r.

Śląska Rada Wojewódzka
Przewodniczący:
(—) Dr. Grażyński
Wojewoda Śląski

Rozporządzenie policyjne
Wojewody Śląskiego
z dnia 29. września 1931 r.
o utrzymywaniu aparatów telefonicznych w stanie, zabezpieczającym zdrowie publiczne.

Na podstawie §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policji z dnia 11. marca 1850 r. (Zb. u. pr. str. 265) i §§ 137 i 139 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30, lipca 1883 r. (Zb. u. pr. str. 195) zarządzam za zgodą Śląskiej Rady Wojewódzkiej co następuje:

§ 1.

(1) Rozporządzenie niniejsze dotyczy aparatów telefonicznych zbiorowych i publicznych z wyjątkiem tych aparatów zbiorowych, które są przeznaczone do wyłącznego użytku osób pojedyńczych.

(2) W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

a) „aparaty zbiorowe“ są to aparaty przeznaczone do użytku zarówno abonenta, jak i osób u niego pracujących, w szczególności aparaty założone w instytucjach publicznych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, naukowych i t. p.,

b) aparaty „publiczne“ są to aparaty przeznaczone dla publiczności, w szczególności w rozmównicach telefonicznych, w hotelach restauracjach, kawiarniach, cukierniach, atrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., a także w innych miejscach, o ile aparat jest dostępny do użytku publicznego.

§ 2.

(1) Aparaty telefoniczne, wymienione w § 1 powinny być stale utrzymywane w należytej czystości.

(2) Rożki mikrofonowe (mikrotelefonowe) tych aparatów podlegaja odkażeniu za pomocą użycia (rozpylenia) jednego z trzech następujących środków:

a) datolu (nierozcieńczonego.

b) 10 proc. rozczynu sagrotanu w zaprawie pyłochłonnej,

lub c) 25 proc. rozczynu lysolu w zaprawie pyłochłonnej.

(3) Odkażenie winno być uskuteczniane stale, t. j. co 7 dni przy użyciu środka wymienionego powyżej pod pkt. a), albo co drugi dzień — przy użyciu środka wskazanego w pkt. b), lub codziennie przy użyciu środka wskazanego w pkt. c).

(4) Przed odkażeniem należy różek mikrofonowy (mikrotelefonowy) dokładnie oczyścić zewnątrz i wewnątrz zwilżoną gąbką, a następnie osuszyć. Różek mikrofonowy podczas rozpylania należy trzymać w odległości około 40 cm. od rozpylacza. Rozpylanie winno trwać dotąd, dopóki różek mikrofonu, w szczególności wewnątrz, nie pokryje się całkowicie warstwą płynu.

§ 3.

(1) Obowiązki, wynikające z postanowień niniejszego rozporządzenia ciążą na abonentach telefonów.

(2) Odkażanie aparatów telefonicznych w rozmównicach telefonicznych oraz aparatów automatycznych jest obowiązkiem Państwowego Zarządu Telefonów względnie Polskiej Akcyjnej Spółki Telefonicznej.

§ 4.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do 60,— zł., a w razie niezamożności karze aresztu.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na części górnośląskiej Województwa Śląskiego.

Wojewoda Śląski:
(—) Dr. Grażyński.
(Przedruk z Dziennika Ustaw Śląskich nr. 23. z dnia 17. października 1931)

Obwieszczenie
Ministra Skarbu

z dnia 23 października 1931 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932)—ustalam na miesiąc listopad 1931 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92.44 grosza.

Minister Skarbu:

(—) Jan Piłsudski.

Przedruk z Monitora Polskiego nr. 252. z dnia 31. X. 1931.

718.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 21 września 1931 r.

o wyznaczeniu instytucji powierniczej dla niemieckich następczych kas oszczędności.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji polsko-niemieckiego układu w sprawie kas oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 11. poz. 54) zarządza się co następuje:

§ 1. Zgodnie z art. 13 i 23 układu polsko-niemieckiego w sprawie kas oszczędności, podpisanego w Berlinie dnia 14 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 19, poz. 108) wyznacza się Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu na instytucję powierniczą dla następujących niemieckich kas oszczędności:

1) die Stadtsparkasse Beuthen (Oberschl.),

2) die Städtische Sparkasse Bomst,

3) die Kreissparkasse Bütow,

4) die Stadtsparkasse Bütow,

5) die Kreissparkasse des Netzekreises in Schönlanke,

6) die Kreis- und Stadtsparkasse Fraustadt,

7) die Kreis- und Stadtsparkasse Gross Wartenberg,

8) die Kreissparkasse Guhrau,

9) die Stadt, Spar- und Girokasse in Hindenburg (Oberschl.),

10) die Kreissparkasse des Lauenburger Kreises in Lauenburg,

11) die Kreis- und Sparkasse Marienwerder,

12) die Kreissparkasse Meseritz,

13) die Kreissparkasse Namslau,

14) die Sparkasse des Kreises Osterode in Osterode (Ostpr.),

15) die Stadt-, Spar- und Girokasse Ratibor,

16) die Sparkasse des Kreises Rosenberg in Rosenberg (Westpr.)

17) die Kreissparkasse Schlochau,

18) die Städtische Sparkasse Tirschtiegel,

19) die Städtische Sparkasse Unruhstadt.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 16 lutego 1931 roku.

Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki.

Minister Skarbu: Jan Piłsudski.

Przedruk z Dz. Ustaw Rz. P. nr. 93. z dnia 26. X. 1931.

697.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 24 sierpnia 1931 r.

o podatku wojskowym.

Na podstawie art. 90 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu art. 1 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. o zmianie ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 645) oraz na podstawie art. 3 tegoż rozporządzenia — zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek wojskowy opłacają:

a) przeniesieni do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym,

b) uznani przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią, lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);

c) uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym);

d) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową;

e) uznani w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w drodze rewizji przez wojskowo-lekarskie komisje rewizyjne za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu (art. 38 C. D.), lub za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), jeżeli nie przesłużyli czynnie więcej, jak 5 miesięcy kalendarzowych, a obniżenie ich zdolności fizycznej nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

§ 2. Z pośród osób, wymienionych w § 1, są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) utrzymywani kosztem samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej;

b) uznani za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.) i niezdolni zarazem ani do pracy fizycznej ani umysłowej, jeżeli nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego są zwolnieni również ci, którzy w czasie mobilizacji wstąpili ochotniczo do wojska lub marynarki wojennej — jeżeli następnie zostaną uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu (art 38 C. D.), lub też za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E.), a to bez względu na czas przesłużony czynnie w wojsku.

§ 3. W poszczególnym roku podatkowym są zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego:

a) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej i przeniesionych w myśl art. 60 ust. 2 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym do rezerwy, którzy w myśl art. 81 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali ćwiczenia wojskowe lub też służbę wojskową;

b) ci z pośród uznanych przy poborze za zdolnych do służby wojskowej w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 38 C. D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), którzy w myśl art. 84 wymienionej ustawy w danym roku podatkowym odbywali służbę wojskową;

c) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy w myśl art. 46 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym powołani zostali do służby pomocniczej — jeżeli nie są już zwolnieni całkowicie od podatku w myśl § 2;

d) ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy przed poborem ukończyli co najmniej 1 stopień przysposobienia wojskowego i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysposobienia wojskowego.

Od obowiązku opłacania podatku wojskowego w danym roku podatkowym są zwolnieni również ci z pośród osób, wymienionych w § 1, którzy jako pracownicy bezrobotni są zarejestrowani w państwowych urzędach pośrednictwa pracy i którzy w tym okresie pozostawali bez pracy przynajmniej dwa miesiące, a pozatem nie osiągają dochodu, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu.

§ 4. Podatek wojskowy pobiera się:

a) w postaci podatku zasadniczego,

b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego (ustawa o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 441).

Płatnicy podatku wojskowego (§ 1), którzy nie osiągają dochodów, podlegających podatkowi dochodowemu, opłacają jedynie zasadniczy podatek wojskowy według stawek, określonych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

Natomiast płatnicy podatku wojskowego, którzy z uwagi na wysokość osiąganych dochodów podlegają obowiązkowi zapłaty państwowego podatku dochodowego, opłacają obok podatku zasadniczego podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według stawek określonych w § 6 względnie 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Podatek wojskowy w postaci podatku zasadniczego (§ 4 lit. a) wynosi:

a) kwotę 10 zł. rocznie — dla osób, wskazanych w § 1 lit. a, oraz osób, uznanych za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 38 E. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. c), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

b) kwotę 15 zł. rocznie — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (art. 38 D. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e);

c) kwotę 20 zł. rocznie — dla osób, uznanych za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (art. 38 C. ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym) bez względu na to, czy kategorję tę uzyskały przy poborze (§ 1 lit. b), czy też w czasie odbywania czynnej służby na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji szpitalnej (§ 1 lit. d), lub w drodze rewizji na zasadzie orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej (§ 1 lit. e).

§ 6. Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego ze wszystkich źródeł z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, określa się według stawki, przypadającej od tego rodzaju dochodu na odnośny rok podatkowy i wynosi:

a) dla osób wskazanych w § 5 lit. a — 10 proc. tej stawki;

b) dla osób wskazanych w § 5 lit. b — 15 proc. tej stawki;

c) dla osób wskazanych w § 5 lit. c — 20 proc. tej stawki.

Ciąg dalszy nastąpi.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.